

CHANTABEL

CHANTABEL

DE NACHTMERRIE VAN EEN IEDER.
MAAR WAT ALS JE GEHEIM AGENT BENT.

KEES WILLEKES

Schrijver: Kees Willekes
Coverontwerp: Kayla Chairany
ISBN: 9789402164671
©2017keeswillekes

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

“DAN ZUL JE DE VOGELS WEER GAAN HOREN”

Voor Matthijs

Voorwoord

A.I.O.D.B.

De Algemene Inlichtingen en Opsporingsdienst Buitenland opereert in het geheim.

Als soms de tegenhanger, aanvuller, partner en concurrent van de Binnenlandse Veiligheidsdienst verricht zij taken die zich buiten de Nederlandse en vaak ook Europese grens afspelen, waarbij er wordt samengewerkt met andere buitenlandse veiligheidsdiensten.

De oprichting in 1946 was maar bij een enkeling bekend en zo is het heden ten dage nog steeds. Het zou dus heel goed mogelijk zijn dat u als lezer nog nooit van de A.I.O.D.B. heeft gehoord.

De toestemming van de betreffende autoriteiten om hierover te mogen schrijven, ging gepaard met de belofte van de schrijver om inhoudelijk niet te veel prijs te geven over de daadwerkelijke werkwijze van deze dienst.

Verdenkt u uw buurman ervan dat hij vreemd gaat, is uw collega plotseling onverklaarbaar afwezig of is uw zwager toch niet die ongezellige motorisch gestoorde? De A.I.O.D.B. werft zijn agenten uit alle gelederen van de samenleving.

Wie zal het zeggen?

Hoe het ook zij: er gaat een nieuwe wereld voor u open!

A.I.O.D.B. complex

3^e verdieping
DIRECTIE

2^e verdieping
Niveau 2c
VELDWERKERS/
ONDERDIRECTIE

1^e verdieping
Niveau 1a
VELDWERKERS/
ADMINISTRATIE

EEN

Viersluisterdorp, 30 juli

Wanneer je de werkelijke leeftijd van Kevin van Vlieren zou weten dan kon je niet anders dan besluiten dat hij er uitzonderlijk goed uitzag. *Erfelijke aanleg*, zei Kevin altijd, maar vergat er bij te zeggen dat hij vier keer per week met fitness bezig was. Hij was nog net geen freak, maar kon zich het beeld waarop hij met een buikje liep nauwelijks voorstellen. Sterker nog: het deed hem walgen. Er waren genoeg ouwe knarren en jonge trouwens ook, die het oog vervuilden. Maar hij niet, Kevin niet.

Soms wilde hij dat anderen wisten hoe oud hij was, want zolang men hem net dertig of hooguit vijfendertig schatte, kon deze vijfenveertig jarige die strijd niet winnen.

'Ach, wat maakt het uit,' zei Geraldine, de vrouw waar hij al twintig jaar geluk en ellende mee deelde.

Ook zij zag er enorm goed uit voor haar leeftijd. Misschien nog wel beter dan Kevin. Voor hem een reden te meer om nog extra te fitnessen. Geraldine hield hem scherp.

'Een klein buikje heeft ook zijn charme,' zei Geraldine, niet voor de eerste keer.

'Kan wel zijn, maar ik wacht nog even tot ze me met pensioen sturen,' was dan altijd het antwoord van Kevin.

'Jou sturen ze nooit met pensioen, daar ben je te goed en te belangrijk voor,' zei Geraldine.

Kevin wist dat ze gelijk had. Hij werkte al vanaf zijn drieëntwintigste voor de A.I.O.D.B. Begonnen als loopjongen had hij zich opgewerkt tot bekwaam agent met aanzien. Hij kon bogen op goede resultaten. Berichten in de media over onder andere het Oostblok, Israel en sinds kort Irak en Libanon, waren niet nieuw voor hem. Integendeel: Kevin van Vlieren maakte het nieuws.

Dat hij Geraldine had ontmoet tijdens een van zijn acties in Oost-Duitsland, maakte het alleen maar een stuk makkelijker voor Kevin. Hij hoefde geen geheimen voor haar te hebben en had ook geen geheimen voor haar. Het feit dat zij kort geleden vrij plotseling ontslag had genomen vormde voor hem geen beletsel. Hij hield van haar en zij hield van hem.

Er was tot voor kort nooit een ander geweest. En dat terwijl hij in ieder land wel de kans had om vreemd te gaan, maar hier om twee redenen nooit aan toegaf: hij wilde dit zijn vrouw niet aandoen en de kans dat hij in bed belandde met een spionne was te groot. Levensgroot. Hij zou heus niet de eerste zijn.

'Wanneer moet je weer weg?' vroeg Geraldine, die in

haar zwarte joggingpak onderuitgezakt op de bank zat.

'Ik ben net terug,' zei Kevin, wil je me weg hebben.'

'Nee schat,' zei Geraldine. 'Juist daarom heb ik kaartjes gekocht voor volgende week.'

Kevin was dol op voetbal en met de kaartjes bedoelde ze vast twee vipplaatsen bij zijn favoriete club. Dat deed ze wel eens meer.

'Dat is lief van je,' zei Kevin. 'Nog even mijn laatste zaak afhandelen en dan zal ik je eens lekker verwennen.'

'Ja ja,' zei Geraldine, die voor lief nam dat haar seksleven niet meer zo was als vroeger, maar zich troostte met de gedachte dat wanneer Kevin een tijdje in het buitenland had verbleven, voor opnieuw een duistere zaak, zijn mannelijke hormonen gingen opspelen. Ze kon niet wachten!

'Hoe is het eigenlijk met die laatste zaak van je, Egypte was het toch?' vroeg Geraldine.

Kevin keek vanachter zijn computer en fronste. 'Ik kan er niet teveel over zeggen. Maar dit is groot. Groot zou ik bijna zeggen. Er gaan koppen rollen en niet van die kleine. Ik heb mijn rapport zo goed als af, maar kan er zelfs tegen jou niets over zeggen.'

'Is het zo groot?' vroeg Geraldine.

'Groter,' was het antwoord van Kevin. Hij sloeg met veel bombarie op de enterknop van zijn computer, nam de usb stick eruit en stopte hem in de borstzak van zijn shirt. Het crème witte shirt waar hij erg op gesteld was, gekregen van Geraldine voor zijn veertigste verjaardag. Hij kon er geen afscheid van nemen en ook niet van haar.

'Ik hou van je,' zei Kevin en hij stond op vanachter zijn computer.

'Ik ook van jou,' zei Geraldine. 'Kom maar gauw hier.'

Kevin lachte. Hij had haar, ondanks alles, tijdens zijn

verblijf in Egypte gemist. Hij belde af en toe wel en sms'te, maar omwille van veiligheidsredenen echter niet te veel en nooit heel lang. Veel te kort, dacht hij altijd, maar veiligheid boven alles was nou eenmaal zijn devies. Hij schoof zijn bureaustoel onder de computertafel en zei: 'Ik maak nog eerst even iets lekkers voor ons klaar. Wil je één of twee kersen in je martini?' En tijdens het naar de keuken lopen gaf hij Geraldine een knipoog, die alleen zij kon zien.

'Kijk maar schat,' zei Geraldine, 'maak het maar zoals jij het wilt.'

Korte tijd later kwam Kevin terug met twee heerlijke martini's. Tijdens een verblijf in Cuba had hij niet alleen het geheim van een dubbelspion ontdekt, maar ook het recept voor de aller-lekkerste martini.

Het dienblad met daarop de martini's vloog door de lucht toen Kevin het schot hoorde afgaan. En daarna nog één. Zijn shirt werd rood en nog net voordat Kevin het bewustzijn verloor, zag hij Geraldine die niet meer onderuitgezakt op de bank zat, maar als een getraind commando voor hem stond, een Walther P99 in haar rechterhand.

'Sorry schat,' zei Geraldine en pakte de usb stick uit zijn borstzak, en een derde kogel, opnieuw in het hart van Kevin, maakte een einde aan zijn leven.

TWEE

Leiden, 29 juli

Rodney van Vlieren maakte van zijn hobby zijn werk. Hij was een begenadigd tennisspeler en hikte tegen de top aan. Hoewel hij wist dat maar een enkeling die top zou bereiken, had hij zich nog steeds ten doel gesteld hier een gooi naar te doen.

Hij trainde zes keer in de week en was tennisleraar op de plaatselijke universiteit om zodoende binnenkort een eigen trainer te kunnen aanschaffen. Michael de Jongh, een voormalige prof tennissers had hier wel oren naar, maar vroeg een aanzienlijke vergoeding.

Rodney had het spierenstelsel van zijn vader. Dit betekende dat hij aanleg had om in een mum van tijd spieren

te ontwikkelen en daarom wist hij zeker dat als hij later ook nog een goede fitnessstrainer kon aanstellen, deze hem er op zou wijzen de mate van spierontwikkeling te doceren, want anders zou hij zijn doel voorbijstreven. Rodney had hier zelf ook wel over nagedacht, maar stiekem vond hij die redelijke spiermassa een mooi gezicht. En de vrouwelijke tennisleerlingen ook.

Het modellengezicht had Rodney van zijn moeder. Hij vond het soms zelfs iets te vrouwelijk, maar dat had weer zijn voordelen bij de mannelijke leerlingen, omdat zeker de helft daarvan, dat wist Rodney zo goed als zeker, homoseksuele neigingen had. Rodney was wel eens op een date gevraagd door Timmy, maar dat was een vieze, vond Rodney. Timmy kocht zijn tennisshorts net altijd iets te klein.

Hoewel Rodney, volgens eigen zeggen, zo hetero was als het maar zijn kon, had hij toch een lichte afwijking, vond hij zelf. Soms wist hij niet of het wel een afwijking was: Hij keek liever naar, in zijn ogen, knappe mannen, dan ontzettend lelijke vrouwen. Hij had het er wel eens met vrienden over, waarbij dan uiteindelijk de helft daarvan hem gelijk gaf en de andere helft hem onmiddellijk afschilderde als een homo.

Gelukkig had Rodney geen lelijke dames in zijn groepen. Integendeel: de ene was nog mooier dan de andere, zoals Kimberley bijvoorbeeld. Wat een prachtmeid was dat, maar wel bezet door die quarterback die ze allemaal voor het uitzoeken had. Hij wel!

Maar Rodney mocht zeker niet klagen. Hij was wel eens uitgeweest met Susan, die met die, voor een amateurje, prachtige backhand en dito borsten. Angel deed haar naam eer aan en was als een engel in bed, voor zover je wist hoe een engel zich in bed manifesteerde. Diana,

met haar wiskundeknobbel, sliceservice en mooie achterste, had teveel op pornosites gekeken, waar de tennisleraar vaak zeer ruw onderhanden werd genomen door zijn pupil. Maar klant, of in dit geval leerling, is koning, dus Rodney deed zich dit welgevallen. En het was nog lekker ook!

Maar de meeste affectie had Rodney voor Laila, de naam alleen al. Laila, afkomstig uit Latijns-Amerika was een geval apart. Misschien niet eens de aller-knapste, maar toen Rodney haar vandaag voor de tweede keer zag, omdat ze er op stond om op deze dag twee lessen te volgen, vond hij dat ze alweer een stuk aantrekkelijker was geworden. Als dat zo doorgaat, dacht Rodney.

Het was haar bepaalde manier van onderdanigheid die Rodney zo aansprak. Onderdanigheid in de zin van: Jij bent de leraar, de toekomstige prof en ik laat mij alles leren. Tot op zekere hoogte welteverstaan, want wanneer je haar domein binnentrad, zoals daar was: politicologie of karate, waar zij buitengewoon goed in was, waren de rollen omgedraaid. Maar op dit moment, hier op de tennisbaan, was het Rodney die, figuurlijk gesproken, de lakens uitdeelde.

'Je moet je racket eerder naar achteren brengen Laila, nog voordat de bal voor je op de grond stuit. Anders ben je altijd te laat.'

'Oké Rodney,' zei Laila. 'Ik hou er sowieso niet van om ergens te laat te komen.'

'Prima, dus morgenavond zeven uur en niet later,' zei Rodney. 'Bobby's Restaurant.'

'Geen minuut later,' antwoordde Laila. 'Hoe doe ik het trouwens?'

'Wat? O je bedoelt tennissen,...dat vergt nog jaren training,' zei Rodney. 'Misschien wel heel je leven lang. Maar

het is genoeg geweest voor nu, anders ben je te moe voor ons afspraakje en dat zou ik in geen geval willen. Tennis kan altijd nog. Ik heb hierna nog 1 klant en dan stop ik ook. En dan zie ik jou morgen om zeven uur precies.'

'Precies,' zei Laila.

'Heeft u ooit wel eens getennist?' vroeg Rodney aan de nieuwkomer.

'Nog nooit,' zei de man, 'maar je moet alles een keer gedaan hebben in je leven.'

'Zo is het maar net,' zei Rodney. 'Het zal wel meevalen, u ziet er gezond en fit uit. Heeft u een racket meege-nomen?'

'Ik heb een aantal rackets in de auto liggen, te leen gekregen van vrienden,' antwoordde de man. 'Misschien kun je even meelopen.'

Rodney liep met de man mee naar een grijze Ford Sedan.

'Oké,' zei Rodney, 'alles heeft te maken met de dikte van de grip. Van de steel, zal ik maar zeggen. En die heeft weer te maken met de grootte van de hand.'

De man liet zijn handen zien.

'Zo, dat zijn flinke kolenschoppen, als ik zo vrij mag zijn!' zei Rodney.

'Dat zijn ze zeker,' sprak Nicolai Andropov.

DRIE

Het was donker, aardedonker. De blinddoek zat strak, te strak. Rodney kon de striemen in zijn gezicht voelen. Ook de duckttape om zijn polsen en enkels voelde zeer onprettig. Uiteraard, bedacht Rodney, verdomme wat heeft dit te betekenen? Hij lag ongemakkelijk en iedere hobbel deed hem nog meer doen stoten tegen het inwendige van de kofferbak. Want dat was inmiddels wel duidelijk, maar hoe kwam hij hier terecht, in deze netelige, onvrijwillige positie. De gedachten van Rodney gingen, voor zover mogelijk, terug. De grip, de steel, de uitleg over het tennisracket. Beetje bij beetje verscheen het beeld helder op zijn pijnlijke netvlies. Hij zag zichzelf voorover buigen

richting de rackets in de kofferbak. Twee stevige handen omvatten zijn hals en wat hij ook deed om ruimte te creëren, hij kon hieraan niet ontsnappen. De man was be-resterk.

De kofferbak ging open en de blinddoek neergelaten. Het duurde even voordat Rodney aan het felle licht gewend was geraakt, maar al vrij snel kon hij een mansfiguur ontwaren. Een mes in de ene en een vuurwapen in de andere hand.

‘Geen kik, anders schiet ik een kogel door je kop,’ zei de man.

Het mes ging gevaarlijk dicht richting Rodney, maar tot zijn geruststelling sneed het de duckttape rond zijn enkels los. De man sleurde Rodney uit de kofferbak en deze voelde zijn knieën openbarsten. Door de tape over zijn mond kon geen mens zijn pijnkreet horen en het leek alsof de man er een sinister genoeg inschepte. Hij rukte met een ferme haal de tape van zijn slachtoffer en zei nogmaals: ‘Geen kik.’

Kijk, dacht Rodney, nu heeft die opmerking tenminste een zinvolle betekenis.

‘Ik maak nu je handen los en wil ze te alle tijden zien, begrepen,’ zei de man. ‘Je loopt rustig voor mij uit, zegt geen woord en loopt rechtstreeks naar kamer 48 en denk eraan: ik heb constant een wapen op je gericht.’

De man liet professioneel het mes tussen de polsen glijden, stak daarna het ingeklapt in zijn linker jaszak en stopte het vuurwapen in de rechter, de loop angstvallig naar voren gericht.

Kamer 48 bevond zich vreemd genoeg op de eerste etage, maar Rodney had geen behoefte om zich daarover te be-